

PUOLUEEN KUMOOJAT „TARUJEN KUMOOJIEN“ OSASSA

Tasan vuosi sitten puolueemme Pää-äänenkannattaja julkaisi seuraavan kardinaalisen tärkeän kirjeen, jonka Keskuskomitean Venäjän-byroo oli lähettänyt Keskuskomitean Ulkomaiselle byroolle:

...„Me (t.s. Keskuskomitean Venäjän-byroo) käännyimme tovereiden Mihailin, Romanin ja Jurin puoleen kehottaen ryhtymään työhön, mutta saimme heiltä vastauksen, jossa sanotaan, että he pitävät täysistunnon päätöksiä vahingollisina ja vieläpä katsovat vahingolliseksi itse Keskuskomitean olemassaolonkin. Tällä perusteella he kieltäytyvät edes tulemasta yhteen istuntoon kooptoimista varten”.*

Asia oli niin selvä kuin olla voi. Mihailin, Romanin ja Jurin suhteen olemme tekemisissä avomielisten luopioiden kanssa, jotka pitävät „diplomatiaa” ja „Golos”-henkistä luikertelua tarpeettomana ja ilmoittavat *avoimesti* katkaisevansa suhteet puolueeseemme. On törmännyt yhteen kaksi „taktiikkaa”: toinen — Martovin, Danin ja kumpp. taktiikka — on „vanhan” puolueen hajottamista sisältä käsin, vanhan puolueen pitämistä sairaana niin kauan, kunnes voimistuvat stolypinilaiset „sosialidemokraatit” — likvidaattorit; toinen — Potresovin, Levitskin, Mihailin, Romanin, Jurin ja kumpp. taktiikka — pitää lähtökohtana sitä, ettei muka maksa vaivaa leikkiä puolueen vahingoittamista sisältä käsin, vaan on *heti paikalla* katkaistava avoimesti suhteet VSDTP:seen.

Herrojen Mihailin, Romanin ja Jurin ilmoituksen julkaiseminen on pilannut pahasti sitä peliä, jota heidän

* Ks. Teokset. 16. osa. ss. 153—155. Toim.

ystävänsä ja suojelijansa „Golos Sotsial-Demokratasta” ovat pelanneet. Mutta minkäpä sille voi: Danin, Martovin ja kumpp. on täytynyt edelleenkin peittää jälkensä, „toisaalta” olemalla solidaarisia mainituille kolmelle luopiolle ja „toisaalta” „eroamalla” hieman heistä. Martovilla riitti rohkeutta jopa siihenkin, että moitti („Golosin” viimeistä-edellisessä, 23. numerossa) noita kolmea herraa „kevytmielisyydestä” *10 kuukautta myöhemmin*, kuin julkaistiin tieto hänen kolmen toverinsa luopumisesta puolueesta...

Ja nyt on „historian” (likvidaattoruuden historian) pyörä tehnyt vielä yhden pyörähdyksen. Useat seikat — etupäässä likvidaattoruuden vastustaminen eräiden julkisella areenalla esiintyvien sosialidemokraattisten ryhmien taholta — on saanut herrat Potresovit, Levitskit, Mihailit, Romanit ja kumpp. hieman taltumaan ja lähentymään „viisasta” ja varovaisempaa jälkienpeittämis-„taktiikkaa” à la Dan ja Martov. Tämä on tehnyt myös mahdolliseksi — *vuoden kuluttua!* — yllä mainitun asiakirjan „todistamisen perättömäksi”!

On sanomattakin selvää, että „Golosissa” ilmestynyt „perättömäksi-todistaminen” (otsikoituna mahtavasti: „Kumottu taru”) on läpeensä valheellista. Osoittautuu, että mainitut kolme luopiota ovat „virallisesti” kieltäytyneet tulemasta mukaan Keskuskomiteaan tai osallistumasta edes yhteen kooptoiskokoukseen vain „henkilökohtaisten syiden vuoksi”. Ja vasta „sittemmin *yksityisluontoisessa* (niin, ihan „yksityisluontoisessa”) keskustelussa teimme hänelle (s.o. Keskuskomitean edustajalle) selvää eräistä (jo poliittisluontoisista) näkökohdista, jotka ovat pakottaneet meidät (t.s. Romanin, Mihailin ja Jurin) suhtautumaan kielteisesti meille tehtyyn ehdotukseen”.

Siis „perättömäksi-todistamisen” 1. kohta: ilmoitus, johon Pää-äänenkannattaja viittaa, tehtiin vain „yksityisluontoisessa keskustelussa”, vasta sitten, kun virkapuku oli riisuttu. Kuinka jyrkästi muuttaakaan asiaa tuo erittäin suuresti „syytä lieventävä asianhaara”, eikö totta?..

Entä mitä herrat Mihail, Roman ja Juri sanoivat *oman kertomansa mukaan* tuossa „yksityisluontoisessa keskustelussa”? He eivät sanoneet Keskuskomitean päätöksiä vahingollisiksi, he, nähkääs, vain uskalsivat huomauttaa, että „*täysistunnon määräämä tie ei lujita, vaan heikentää Keskuskomitean asemaa*”, että se legaalisten mahdollisuuk-

sien käyttäminen, jota KK suositteli puolueelle, „merkitsi ja merkitsee julkisten työväenjärjestöjen hävittämistä”, että jo Keskuskomitean ensimmäinen askel tällä tiellä (puoluekonferenssia koskevan päätöslauselman julkaiseminen) „antoi hallitukselle tekosyy” työväenjärjestöjen murskaamiseksi. Eikö totta, tuo ei ole lainkaan sitä, mitä on väittänyt Keskuskomitean edustaja, jonka sanojen mukaan kolme likvidaattoria lontoolaisten ehdokkaiden keskuudesta „pitävät KK:n puuttumista sosialidemokraattisten voimien vaistonvaraiseen ryhmittymisprosessiin legaalisissa järjestöissä samanarvoisena kuin sikiön kiskomista irti äidin kohdusta toisena raskauskuukautena”? „Perättömäksi todistamista” sekini, älä muuta sano!

Edelleen he eivät ole lainkaan sanoneet KK:n olemassaoloa vahingolliseksi, herra varjelkoon! He ovat vain — tietenkään täysin „yksityisluontoisella” tavalla — ilmaisseet sen mielipiteen, että olisi paljoka parempi, jos KK:n asemasta olisi olemassa „aloiteryhmä”, jolta „kukaan ei tulisi tiedustelemaan passia” (t.s. puoluekantaisuuden passia), kuten joskus aikaisemmin kukaan ei tiedustellut sitä (t.s. „passia”) „Iskran” ja „Zarjan” ryhmältä*. — Pääsyytöksensä ovat Mihail, Roman ja Juri „todistaneet perättömäksi” melkein yhtä onnistuneesti, kuin heidän kollegansa Igorev „todisti perättömäksi” jokin aika sitten ne syytökset salaliitosta KK:aa ja puoluetta vastaan, joita tuolle samaiselle Igoreville olivat esittäneet puoluekantaiset menshevikkiverit Plehanov ja A. Moskovski⁵⁵... Ei tarvita, näettekö, KK:aa, vaan sellainen „aloiteryhmä” kuin oli „Iskran” ja „Zarjan” ryhmä. Niin, „Iskran” ja „Zarjan” ryhmä oli kylläkin vallankumouksellissosialidemokraattinen ryhmä, mutta herroille Mihaileille, Romaneille ja Jureille on tarpeen likvidaattorinen aloiteryhmä. Mutta nyt ei kysymys ole siitä. Kysymys on siitä, että kolme Martovin ja Danin liittolaista ovat — oman kertomansa mukaan — ehdottaneet KK:n tilalle yksityisluontoista aloiteryhmää, jolta kukaan ei voisi vaatia ylenkatsottua „passia” ja jolla „likvidoimiseen” nähden olisi vapaat kädet. „Perättömäksi on todistettu”!..

Eräänä „pitävänä naulana” Romanin, Mihailin ja Jurin „perättömäksi-todistelussa” on lisäksi se kertomus, että

* Ks. „Golos”, liite numeroon 24, s. 3.

kehottaessaan heitä tulemaan „edes yhteen” kollegion „kokoukseen” KK:n edustaja viekoitteji heitä sillä, että hän (s.o. KK:n edustaja) ja muut „venäläiset bolshevikit” haluavat palavasti „vapautua Leninin kerhon johtavasta vaikutuksesta”. Tätä kolmen likvidaattorin kertomaa venäläisen bolshevikin ilmoitusta „Golosin” toimitus märehtii erikoisella nautinnolla, toivoen voivansa sillä puolustella jotakuta tai jotain. Herrat „golosilaiset” ovat kuitenkin ilmeisesti sotkeutuneet ja puhuvat itse itseään vastaan. Älkää nyt, arvoisat „Golosin” toimittajat. *Olettakaamme*, että bolshevikki, joka KK:n nimissä tuli ystävienne luo, olisi vihamielinen sille, jota te sanotte „Leninin kerhoksi”. *Sitä pahempi teille*. Sillä juuri tuo sama bolshevikkihan kirjoittikin Pää-äänenkannattajan 12. numerossa julkaisemamme kirjeen teidän kolmen ystäväne luopumisesta puolueesta. Ellei tuo bolshevikki ole „Leninin kerhon”, kuten te sanotte, kannattajia, niin sitä puolueettomammalta pitäisi teistä tuntua hänen todisteensa. *Olettakaamme*, että teitä pyytäneet keskuskomitealaiset olisivat „Leninin kerhon” * vastustajia — sitä enemmän pitäisi teidän näkökulmastanne katsottuna olla syytä niissä kolmessa likvidaattorissa, jotka eivät edes tällaisissakaan, heille suotuisissa olosuhteissa tahtoneet tulla mukaan KK:aan.— Mitä herroille „golosilaisille” on oikein tapahtunut? Jälkien peittämisessä he ovat tavallisesti olleet... kätevämpiä. Nyt se kävi teiltä kerrassaan tökerösti, hyvät herrat! Jopa Stolypinin „Tietotoimiston” „perättömäksi-todisteluja” typerämmin.

Teitä ei ole onnistanut „perättömäksi-todistelussanne”, herrat „golosilaiset”, niin kuin ei teitä onnistanut myöskään viimeisten „juonittelu”-lehtisten suhteen. Halusitte „todistaa liian paljon” — todistaa, että muka kaikki sosialidemokraatit ovat puoluemiehiä — ja siksi ette todistaneet mitään. Ajatelkaa edes hieman: eilen te julkaisitte 58:n lehtisen (montako noista 58:sta on ulkokullattuja ja montako huulesta vedettyjä?), jossa kuvaatte vastustajanne („Leninin

* Toista „venäläisiin bolshevikkeihin” kuuluvaa keskuskomitealaista vastaan golosilaiset ovat tehneet seuraavan syytöksen: hän, näettekös, on „estännyt kooptoimasta KK:aan golosilaisia, ilmoittaen, että KK:n bolshevikkijäsenet... sallivat kooptoitavan vain sellaisia ehdokkaita, jotka alustavasti todistavat luopuvansa „likvidaattoruudesta””. Keskuskomitealainen, jota vastaan golosilaiset ovat tehneet näin hirveän syytöksen, ei voi nyt itse vastata herroille likvidaattoreille¹⁴. Sen vuoksi sanomme hänen profestaan: jos se, mitä olette hänestä sanoneet, pitää paikkansa, niin puolueen näkökannalta katsoen hän on ollut täysin oikeassa ja menetellyt aivan täysistunnon hengen mukaisesti.

kerhon”) hirviötä hirveämmäksi, „joukkioksi” y.m.s. Mutta huomiseksi te („Golosin” toimitus) julkaisette „reformiohjelma”-lehtisen, jossa sanotte: kaikki käy hyvin, jos puolueen kaikissa keskuselimissä meille (t.s. golosilaisille) annetaan samat oikeudet kuin noille hirviöille, ihmisille, jotka ovat tehneet sarjan „rikoksia” y.m. j.n.e. Milloin te toimitte „puolueen hyväksi”, milloin yritätte omaksi eduksenne, hyvät herrat? — edellisessä vaiko jälkimmäisessä tapauksessa? — Näistä... „Golosin” hyväletuoksuvista lehtisistä, samoin kuin sen liitteistäkään, joissa „kaikki on pantu pataan” aina Geneven otzovisteja myöten, jotka sanovat itseään „bolshevikkien aatekerhoksi”, ei olisi kannattanut mainitakaan, elleivät ne niin kirkkaasti valaisisi golosilaisten koko politiikkaa...

Yrittäkää, herrat „tarujen kumoojat”, yrittäkää! Autatte todellakin meitä kumoamaan erään tarun: sen tarun, että teillä olisi muka vielä jäljellä jotain yhteistä vallankumouksellisen sosialidemokratian kanssa.

„Sotsial-Demokrat” № 21—22,
maaliskuun 19 (huhtikuun 1) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan